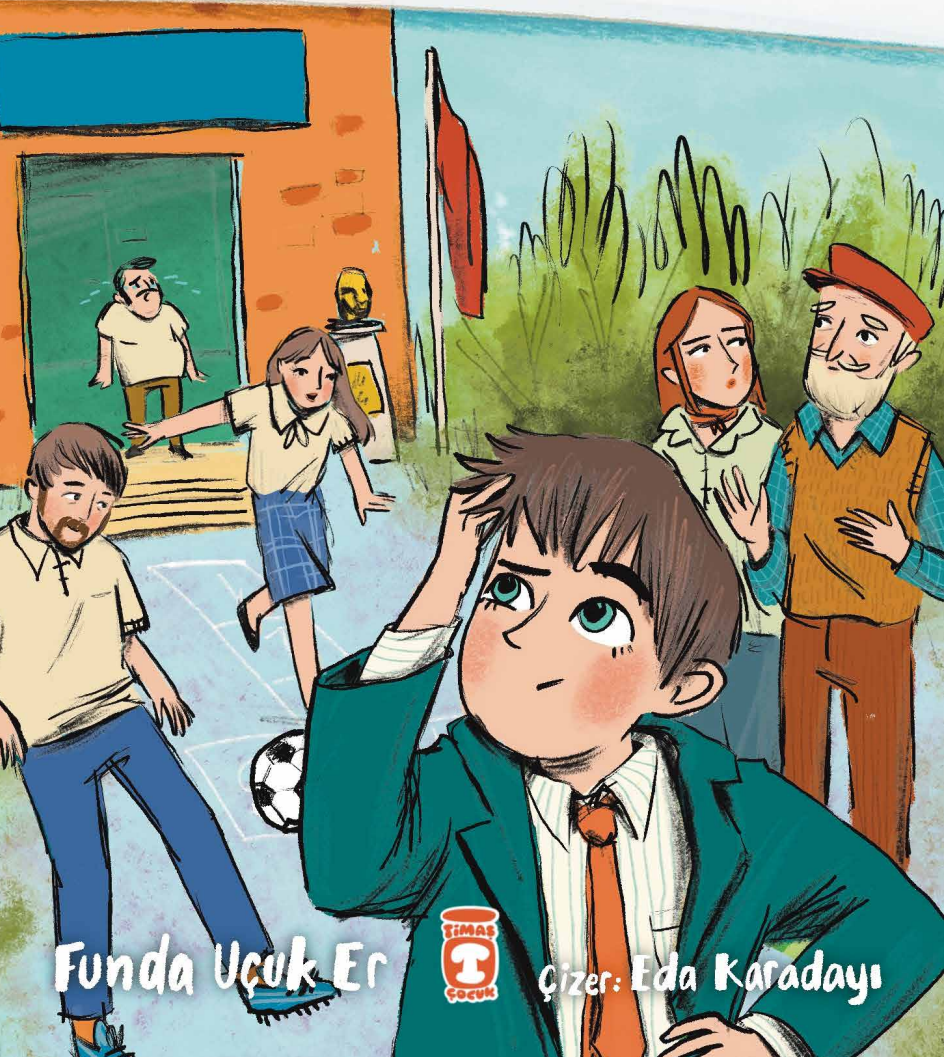

TERSİNE OKUL

Funda Uçuk Er

Çizer: Eda Karadayı

**AYARSIZ DİLEK
YA KAŞ YARAR
YA DA BAŞ**

Bugün hayatımın en kötü günü olabilir. Öğretmenimiz veli toplantısı için anne babalarımızı okula çağırdı. Biz İngilizce dersindeyken onlarla toplantı yapacak. Deneme sonuçlarımız son zamanlarda düşüşe geçmiş. **Hayır anlamıyorum ki ben. Bu büyükler hiç çocuk olmadı mı?**

Bahçede hava kararana kadar top oynamak varken odaya tıklıp test çözmek zor geliyor işte bize.

Hele son denemede resmen çuvallamışım. Tam on iki yanlışım var. Her yaptığımız yanlış başına ceza olarak otuz soru çözdürüyor öğretmenimiz.

Allah'ım üç yüz altmış soruyu bir haftada nasıl çözeceğim ben şimdi!

Bir de kantine gitmeyi yasakladı. Sadece cuma günleri kantin günümüz. Neymiş efendim, paketlenmiş gıdalar çok sağlıksızmış. Kendisi yanlış beslenme yüzünden tip iki diyabet olmuş. **Bunca kiloyu da fast food denen sağlıksız gıdalar yüzünden almış.** Bizim de sağlığımızın bozulmasını istemiyormuş. Ne yani biz mi çekelim şimdi onun yanlış beslenmesinin ve kilolarının cezasını!

Bilge Öğretmenimiz bir an önce dönse doğum izninden de keşke bu kâbus artık bitse. Allah'tan yeni öğretmenimiz, Bilge öğretmenimizin yerine kısa süreliğine görevlendirilmiş

Offff! Karnım ağrıyor. Ayaklarım geri geri gidiyor. Toplantıdan sonra akşam yiyeceğiz bizimkilerden paparayı.

Allah'ım ne olur bugün bir şey olsa, mesela kar yağışı daha çok artsa yollar kapansa, okullar tatil olsa. Toplantı iptal olsa. Allah'ım ne olur, ne olur!

Annem ve babam bugün işten izin almışlar iki saatliğine. Okula birlikte gidelim dedilerse de,

"Ben yürümek istiyorum," deyip attım kendimi sokağa. Şimdi yol boyu babamın çekeceği nutuğu dinlemek istemiyordum. Anneme bile bir şey oldu.

"Demirciğim biz senin değerini notlarla belirlemiyoruz," diyen kadın gitti,

"Ayy Demirciğim, şu madalyaları sen de taksan, hoş olmaz mıydı oğlum?" diyen hırslı bir kadın geldi yerine.

Madalyalar mı ne? Deneme sınavlarında öğretmenimizin ilk üçe giren öğrencilere takıp, fotoğraflarını veli grubunda paylaştığı madalyalar... Kör olasılar! Üç dört ayda onlar yüzünden yaşlandık

vallahi. Yaşam sevincimiz yok oldu. Maç bile ya-
pamaz olduk artık ceza sorusu çözmekten.

Bu arada mahallemize yeni bir zincir marke-
açıldı. Her gün bir indirim kuyruğu oluyor kapısın-
da. Bugün yine şahmeran kadar uzun bir kuyrul
daha market açılmadan kapısında bekliyordu. Kim-
seye yakalanmamak için yolu uzatmak zorunda
kaldım. İtri Dede'nin bakkalının önünden geçerker
ayaklarım beni oraya doğru sürükledi.

İngilizce öğretmenimiz Miss Muhteşemnav
de bakkaldan renkli balonlar alıyordu. İtri Dede
hem ona hem bana kokulu lokumlarından ikran
etti. Öğretmenimiz gittikten sonra İtri Dede tatlı
tatlı sordu,

-Hayrola Demir evladım
Karadeniz'de gemilerin mi battı ya-
hu. Suratın sirke satıyor.

-Sorma İtri Dede! Bugün okulda
veli toplantısı var. Son deneme sı-
navında yaptığımız yanlışlar konu-
şulacak. Bugünlerde çocuk olmak ne
zor! Keşke okul diye bir şey olmasa
Kim tutturmuş ki illa okul olsun diye

-Paydos zili çalınca gel konuşalım bu meseleyi. Şimdi geç kalacaksın. Bak öğretmenin gitti bile.

-Offf! Tamam İtri Dede. Sonra görüşürüz.

Söylene söylene okul bahçesinden girdiğimde zilin çoktaan çalmış olduğunu fark ettim. Koşa koşa sınıfın kapısının önüne gelip, geç kaldığımızda İngilizce öğretmenimize ne dediğimizi hatırlamaya çalıştım,

"Excuse me!" mi diyorduk **"I'm sorry,"** mi bir türlü hatırlayamadım. Hay Allah!

Yaşlandım diyorum ya işte, al sana kanıtı! Neyse ki İngilizce öğretmenimiz hata yapınca kızmıyor da bir cesaretle çaldım kapıyı.

-I'm sorry, I'm late Miss.

Öğretmenimiz her zamanki neşesiyle yanıtladı.

-Ohh Come in Demir, sit down please! İyi ki şu İngilizce dersleri var.

Nefes aldığımız tek yer. Ders boyunca öğretmenimiz renkli balonlarla kızlarla erkekler arasında kelime turnuvası yaptırdı. Tabii yine kızlar kazandı. Ahh Derin! O kadar kelimeyi nasıl tutuyorsun aklında. Final turunda yine kevgire çevirdi bizim Arda'yı.

Neyse ki öğretmenimizin sıkı kuralları kurtarıyor bizi de kızlar hiç alay etmiyor bizimle.

-Gentilmence, hanımeğendice eğlenemeyecekseniz hiç yapmayalım turnuva. Tek bir öğrencim bile üzülürse turnuva iptal!

Böylece hepimiz uyuyoruz kurallara. Bir de kızlar çok akıllı yahu. Biz olsak kesin su koyuverir, kural mural unutuveririz belki de. Bir bakmışsın kendimizi tribünlerde sanmış, tezahürata başlamışız.

Teneffüs ziliyle birlikte bahçeye çıktığımızda ailelerimiz de yavaş yavaş bahçeye gelmeye başladı. Demek ki toplantı bitmişti. Annemle babam gelmeden kuytu bir köşe bulayım derken babamla göz göze geldik. Babam annemi beklemeden koş koş yanıma kadar geldi.

-Demir adamım, hadi geç kaleye de, kalenin örümceklerini temizleyelim.

Alay ediyor tabii benimle.

“Bu deneme sonuçları ne böyle!” denenin alaycı şekli bu sanırım. Annem bakalım ne

diyecek diye beklerken müdür bey merdivenlerin korkuluklarından kaymasın mı? Hem de göbeğini hoplata hoplata. Bir de kravatını çıkarmış kafasına bağlamış. Hay Allah, ne oluyor böyle! Müdür beyin bize en çok kızdığı şeydi korkuluklardan kaymamız.

“Ben size buradan kaymak yok demiyor muyum? Bir daha sizi burada görmeyeyim. Yoksa çıkarırım müdür sopamı haaa!”

Daha bunun şokunu atlatamadan, bizim Metin gidip babasının kulağını çekti. Bir güzel de payladı.

-Ben size buradan kaymaym demiyor muyum?

Dünya tersine döndü herhalde diye şaşkın şaşkın etrafa bakarken içimden,

“Öğretmenimiz ailelerimize çocuklarınız gibi davranın, onları zorlayın kızdırın da sizi anlasınlar,” mı dedi acaba?

Peki o zaman Metin’e ne oluyor da babası gibi davranıyor? Kocaman müdürün kulağını çekti herkesin içinde. Bir de payladı. İnanılmaz! Yok yok bu işte kesin bir iş var. Ama ne?

Metin’e gidip sormak isterken babamla Derin’in babası yerde yuvarlanmaya başladı. Derin’in babası ciyak ciyak bağıırıyordu,

-Ver çikolatamı, versene çikolatamı oğlum!

Koşarak onları ayırmaya gittik. Derin birden babasını azaralamaya başladı.

-Evladım vurmak yanlış bir davranış demiyor muyum ben hep size!

O da oturup ağlamaya başladı. Onun ardından babam da ona eşlik etti.

Kocaman adamlar bir çikolata için birbirine girmiş. Bir de hüngür hüngür ağlıyorlar. Allah'ım bu bir kâbus olmalı. Derste uyudum da kâbus mu görüyorum acaba?

-Baba kalk gözünü seveyim. Baba herkese rezil oluyoruz. Baba ağlama!

Ne dedimse beni hiç dinlemedi. Üstelik feryat figan ağlamanın dozunu biraz daha arttırdı.

-Ben annemi istiyorum, anne!

Tek umudum anneme koştum. O her şeye bir çare bulurdu nasılsa.

“Anne toplantıda ne oldu size böyle, bu insanlar neden böyle davranıyor?” diyecek oldum. Annemse benden önce sızlandı ağlamaklı.

-Demiiirrr, bu çocuk benim saçımı çekti, onu öğretmene şikâyet etmezsem!

Ne o ağzında sakız mı vardı annemin. Bir de patlatıyor şişirip şişirip. Annem normalde nefret eder sakızdan.

Kesin bu bir kâbus. Allah'ım ne olur uyanayım, şimdi hemen uyanayım.

Bildiğim bütün duaları okurken o esnada öğretmenimi gördüm. Koşa koşa öğretmenimin yanına gittim.

O da Metin'in annesiyle dans kareografisi yapmaya başladı. **Hoppa!aa!** Bizim öğretmen Korece de mi biliyormuş? Söyledikleri şarkıdan hiçbir şey anlamadım. Ama bizim sınıftaki kızlar da bu şarkıyı söyleyip söyleyip aynı hareketi yapıyordu hatırladım. Demek öğretmenimizi de kaybetmişiz.

Okulun bahçesine umutsuz gözlerle şöyle bir baktım. Tam bir tımarhaneye dönmüştü.